

**ДО ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ
ЯК ДОКАЗІВ МАТЕРІАЛІВ,
ОТРИМАНИХ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ
ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ
(РОЗШУКОВИХ) ДІЙ
(за матеріалами судової практики)**

О. І. Полухович

*Голова Апеляційного суду Рівненської області,
здобувач кафедри кримінального процесу
та оперативно-розшукової діяльності
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

Безпосередньою точкою дотику судово-контрольної діяльності слідчого судді та функції правосуддя є питання дотримання прав і свобод людини під час збирання доказової інформації (що покладається на слідчого суддю) як запорука допустимості отриманих відомостей (що має першочергове значення для суду, який вирішує питання доведеності обвинувачення). Подальший розвиток цього теоретико-методологічного положення, зокрема в напрямі його екстраполяції на питання дослідження судом першої інстанції доказового матеріалу, отриманого під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій (НСРД), зобов'язує дослідити можливість (і необхідність) ознайомлення суду першої інстанції, який розглядає кримінальне провадження по суті, з ухвалою слідчого судді, якою було надано дозвіл на проведення НСРД.

НСРД, незважаючи на специфіку, все ж залишаються різновидом слідчих дій, основною метою яких є збирання доказової інформації, що в подальшому стане предметом судового розгляду. Думається, що керуючись саме такою логікою, законодавець передбачив, що протоколи проведення НСРД,

аудіо- або відеозаписи, фотознімки, інші результати, здобуті за допомогою застосування технічних засобів, вилучені під час їх проведення речі і документи або їх копії можуть використовуватися в доказуванні на тих самих підставах, що і результати проведення інших слідчих (розшукових) дій (ч. 1 ст. 256 КПК).

При цьому, встановивши загальне правило стосовно уніфікованості підстав використання доказової інформації незалежно від особливостей слідчої дії, в межах якої така інформація отримана, у згаданій статті КПК законодавець не акцентує увагу на специфіці даних, отриманих у порядку НСРД. Остання ж насамперед зводиться до їх охорони правовим режимом державної таємниці. Адже для визначення поняття НСРД у КПК зазначено, що інформація про факт та методи їх проведення не підлягає розголошенню (ч. 1 ст. 246 КПК). Деталізацію зазначеного (а власне й пояснення такого підходу) знаходимо у підп. 4.12.4 Зводу відомостей, що становлять державну таємницю [1], яким до переліку такої віднесено й інформацію про факт та методи проведення НСРД. Відтак, використання у доказуванні даних, отриманих у порядку НСРД, все ж дещо відрізняється від використання з такою ж метою інформації, отриманої під час проведення слідчих (розшукових) дій, оскільки передбачає необхідність зняття з інформації грифа секретності.

Порядок засекречування та розсекречування інформації, отриманої за результатами проведення НСРД, регулюється Інструкцією про організацію проведення НСРД та використання їх результатів у кримінальному провадженні [2] (Інструкція), якою передбачено, що постанова слідчого, прокурора про проведення НСРД, клопотання про дозвіл на проведення НСРД, ухвала слідчого судді про дозвіл на проведення НСРД, протокол про проведення НСРД, які містять відомості про факт та методи проведення НСРД, а також відомості, що дають змогу ідентифікувати особу, місце або річ, щодо яких проводиться або планується проведення такої дії, розголошення яких створює загрозу національним інтересам та безпеці, підлягають засекречуванню (п. 5.1 Інструкції). Тож, як бачимо, державною таємницею є не лише інформація, здобута шляхом проведення НСРД, а й інформація, яка міститься у документах, що є правовою підставою проведення такого різновиду слідчих дій.

Найбільш поширеним серед такого виду документів є, безумовно, ухвала слідчого судді, оскільки щодо переважної більшості НСРД закон вимагає здійснення судового контролю. Такий хід думок зобов'язує згадати положення п. 1 ч. 2 ст. 87 КПК, яким зобов'язано суд визнавати істотним пору-

шенням прав людини і основоположних свобод здійснення процесуальних дій, які потребують попереднього дозволу суду, без такого дозволу або з порушенням його суттєвих умов. При цьому інтерпретація цього положення закону крізь призму ч. 1 ст. 87 та ч. 2 ст. 86 КПК дає право констатувати, що результатом встановлення такого порушення має бути визнання доказів, отриманих у порядку НСРД, недопустимими.

Детальне і послідовне викладення положень, які для юридичного загалу не є новими, було здійснено нами виключно з однією метою: продемонструвати, що оцінка доказового матеріалу, отриманого в результаті НСРД, вимагає ознайомлення не лише із протоколами, а й із правовою підставою проведення відповідної дії — ухвалою слідчого судді.

Показово, що такого висновку дійшли й судді вищих судових інстанцій, відзначаючи, що «під час проведення НСРД тимчасово обмежуються конституційні права і свободи, тому суд повинен ретельно перевірити, чи були дотримані на досудовому слідстві вимоги статей 246–248 КПК щодо порядку збирання доказів, зокрема наявність як підстави проведення НСРД ухвали слідчого судді про задоволення клопотання про проведення певного виду НСРД. Крім того, слід впевнитися, що процесуальна дія проведена в період строку дії ухвали слідчого судді, що передбачено ст. 249 КПК. Відповідно до ч. 3 ст. 62 Конституції України обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, тому доказ, отриманий унаслідок проведення НСРД за відсутності ухвали слідчого судді чи постанови прокурора у випадку проведення такої НСРД, як контроль за вчиненням злочину, є очевидно недопустимим» [3, с. 104–105].

Зауважимо, що практично актуалізація зазначеного насамперед відображається у ситуаціях, коли під час дослідження в судовому засіданні протоколів НСРД сторона захисту вимагає від сторони обвинувачення довести факт наявності ухвали слідчого судді, якою було надано дозвіл на проведення відповідної дії. Як доволі ілюстративний приклад зазначеної ситуації, наведемо фрагмент ухвали Виноградівського районного суду Закарпатської області: «У судовому засіданні захисник звернувся до суду з клопотанням про витребування від прокурора ухвали слідчого судді від 08 квітня 2015 року, на підставі якої під час досудового розслідування проводилася негласна слідча дія — аудіоконтроль відносно Особа_2. Прокурор не заперечував проти задоволення клопотання, проте зауважив, що прокурор не є розпорядником відповідних документів, оскільки такі зберігаються в Апеляційному суді Закарпатської області та у слідчому відділенні Виноградівського відділення поліції. Обвинувачений підтримав клопотання

захисника, потерпіла підтримала думку прокурора. Заслухавши думку учасників судового провадження, з'ясувавши дійсні обставини, суд прийшов до таких висновків. ... З огляду на те, що, як повідомив захисник, у матеріалах кримінального провадження відсутній документ, — ухвала слідчого судді від 08 квітня 2015 року, на підставі якої в ході досудового розслідування проводилася негласна слідча дія — аудіоконтроль особи, сторона захисту наполягає на дослідженні в судовому засіданні даного документа ... суд задля створення необхідних умов для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків прийшов до висновку, що клопотання захисника підлягає до задоволення» [4]. У такому випадку апеляційним судом за запитом прокуратури або суду, який розглядає провадження по суті, як правило, надається довідка (лист), яка підтверджує факт того, що відповідна ухвала постановлялась. Наявні такі довідки, наприклад, в ухвалях ВССУ від 09 квітня 2015 року та від 26 листопада 2015 року [5; 6].

Разом із цим нагадаємо, що за п. 1 ч. 2 ст. 87 КПК під час вирішення питання щодо допустимості доказового матеріалу суд зобов'язаний встановити не лише наявність самого судового дозволу, а й з'ясувати дотримання його суттєвих умов при проведенні слідчої дії. І хоча закон не дає роз'яснення, які саме умови судового дозволу слід вважати суттєвими, на нашу думку, до їх переліку слід віднести відомості про особу (осіб), місце або річ, щодо яких необхідно провести НСРД; вид НСРД та відомості залежно від виду НСРД про ідентифікаційні ознаки, які дозволять унікально ідентифікувати абонента спостереження, телекомунікаційну мережу, кінцеве обладнання тощо; строк дії ухвали (пункти 3, 4, 5 ч. 3 ст. 248 КПК) та інші положення ухвали слідчого судді, які є принциповими для оцінки законності та обґрунтованості проведення НСРД. При цьому слід зазначити, що цю інформацію неможливо отримати із довідки апеляційного суду, оскільки нею лише підтверджується факт постановлення відповідної ухвали без конкретизації змісту.

Окрім цього, для встановлення допустимості отриманого в рамках НСРД доказового матеріалу має значення мотивованість та обґрунтованість судового рішення, на підставі якого було проведено НСРД, що дає можливість оцінити виправданість застосування таких правообмежувальних процедур у кожному конкретному випадку. Доречно також згадати, що КПК передбачає отримання інформації із застосуванням НСРД лише за умови, що така інформація не може бути отримана іншим шляхом (ч. 2 ст. 246), а ЄСПЛ наголошує, що правообмеження, які мають місце при здійсненні таємних слідчих дій, допустимі лише у виняткових випадках та з підстав,

передбачених чинним законодавством, що має бути перевірено в рамках судово-контрольних процедур [7; 8].

Викладене дає можливість сформулювати таке твердження: переконатися у тому, що проведення НСРД було єдино можливим шляхом для отримання інформації, а також перевірити, чи не було під час проведення НСРД порушено суттєві умови судового дозволу, можливо лише ознайомившись з текстом ухвали слідчого судді, якою відповідний дозвіл було надано.

Показово, що досліджуване питання вже було предметом розгляду як ЄСПЛ, так і національних судів України, а аналіз їхніх рішень підтверджує нашу думку.

Так, ЄСПЛ у рішенні у справі «Мирилашвілі проти Росії» висловив абсолютно чітку позицію, відповідно до якої у змагальному процесі повинні розглядатися не лише докази, які безпосередньо стосуються фактів справи, а й інші докази, які можуть стосуватися допустимості, достовірності та повноти останніх. Рішення про відмову у розкритті матеріалів, пов'язаних з операцією щодо прослуховування телефонних розмов, результатами якого було обґрунтовано обвинувальний вирок національного суду, не супроводжувалось адекватними процесуальними гарантіями і, крім цього, не було достатньо обґрунтованим [9].

Стосовно національної практики, то ще до набуття чинності новим КПК суди України висловлювали позицію, відповідно до якої про законність протоколів, складених за результатами слідчих дій, які передбачають втручання у приватне спілкування, можливо судити лише за наявності в матеріалах справи документації, яка є правовою підставою для відповідних дій. Так, приймаючи рішення про повернення справи на додаткове розслідування, Чутівський районний суд Полтавської області зазначив, що *«...у справі відсутні докази щодо законності дій працівників СБУ по здійсненню вказаного роздрукування телефонних розмов (ідеться про зняття інформації з каналів зв'язку (що було передбачено ст. 187 КПК 1960 року)) з телефону Особа-4, що може призвести до порушення ст. 8 Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а також стати приводом звернення до Європейського суду з прав людини»* [10].

З набранням чинності КПК це питання не втратило актуальності, а швидше навпаки — набуло додаткових нормативних підстав для відстоювання в суді позиції про можливість оцінки доказового значення результатів НСРД лише за наявності в матеріалах провадження відповідного дозвільного документа. Наведемо ряд прикладів із судових рішень останніх років.

Приморський районний суд м. Одеси, розглядаючи провадження за обвинуваченням особи у злочині, передбаченому ч. 4 ст. 368 КК, визнав низку наданих стороною обвинувачення доказів недопустимими і ухвалив виправдувальний вирок. Серед іншого, судом було зазначено, що «...з наданих прокурором суду матеріалів провадження вбачається, що слідчим, в порушення вимог ст. 290 КПК України, не було надано обвинуваченому та стороні захисту доступу до постанови прокуратури Одеської області про проведення контролю за вчиненням злочину від 18 листопада 2013 року ... Постанова прокуратури від 18 листопада 2013 року, на яку посилається в протоколі особа, яка склала його, сторонам кримінального провадження не відкрита, суду не надана. Наведене виключає використання в якості допустимого доказу протоколу» (протоколу, складеного за результатами слідчої дії (примітка наша. — О. П.)) [11].

З аналогічних причин було ухвалено виправдувальний вирок Глухівським міськрайонним судом Сумської області, в якому зазначено, що «... у судовому провадженні про обвинувачення Особа_4 та Особа_5 стороною обвинувачення не надано даних про те, які конкретно негласні слідчі (розшукові) дії були санкціоновані слідчим суддею та прокурором, щодо кого саме, на який строк. Таким чином, стороною обвинувачення не надано суду можливості перевірити, чи діяли правоохоронні органи у межах та у спосіб, передбачені відповідними рішеннями. Посилання сторони обвинувачення на те, що постанова прокурора про проведення контролю за вчиненням злочину та ухвали слідчого судді є документами, що містять державну таємницю суд не приймає, ... оскільки ... такі відомості стосуються законності проведення відповідних дій, від чого залежить допустимість їх результатів як джерела доказів. Безпідставна відмова у наданні вищевказаних відомостей з посиланням на те, що вони становлять державну таємницю, призвела до обмеження права обвинувачених на справедливий судовий розгляд, що включає у себе належну перевірку законності джерел отримання доказів, якими обґрунтовано обвинувачення. За таких обставин, виходячи із положень ст. 86, ст. 90 КПК України щодо належності та допустимості доказів, суд визнає недопустимими докази, які були отримані під час проведення негласних слідчих дій у відношенні підсудних Особа_4 та Особа_5» [12].

Показово, що аналогічний підхід наявний і в позиціях вищих судових інстанцій. Так, ВССУ, частково задовольняючи касаційну скаргу засудженого та скасовуючи ухвалу Апеляційного суду Київської області, навів аргу-

менти такого рішення, пославшись на практику ЄСПЛ¹ та зазначив таке: «Судові рішення, які є предметом оскарження, у значній мірі ґрунтуються на даних протоколів за результатами негласних слідчих (розшукових) дій: аудіо- та відеоконтролю, спостереження за особою та зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, у ході яких було зафіксовано розмови між Особа_2, Особа_3 та Особа_1 щодо одержання неправомірної вигоди та обставини передачі такої вигоди. Засуджений Особа_1 у своїй апеляційній скарзі порушував питання про недопустимість таких доказів з огляду на те, що стороні захисту у повному обсязі не відкривалися і судом не досліджувалися матеріали, які стосувалися санкціонування відповідних заходів судом. Апеляційний суд не дав обґрунтованих відповідей на такі доводи, з урахуванням відсутності у матеріалах кримінального провадження копій ухвал слідчого судді про надання дозволів на застосування зазначених заходів. Таким чином, у провадженні не встановлено, які конкретно негласні слідчі (розшукові) дії були санкціоновані слідчим суддею, щодо кого саме, на який строк та чи діяли правоохоронні органи у межах та у спосіб, передбачені відповідними судовими рішеннями. Тобто з достатньою повнотою не з'ясовано правові підстави та порядок застосування заходів, які тимчасово обмежували конституційні права і свободи Особа_1, Особа_2 та Особа_3., що становило основний критерій допустимості їх результатів як джерела доказів. Як убачається з матеріалів кримінального провадження, Апеляційний суд Чернігівської області у відповідь на запит Славутицького міського суду Київської області обмежився повідомленням у формі листа про факти надання відповідних дозволів на підставі ухвал слідчого судді цього суду. ... Відмова у наданні відомостей з посиланням на те, що вони становлять державну таємницю, призвела до обмеження права засудженого на справедливий судовий розгляд, що включає у себе належну перевірку законності джерел отримання доказів, якими обґрунтовано обвинувачення» [5].

Скасовуючи ухвалу Апеляційного суду Волинської області від 28 квітня 2015 р., ВССУ аргументував своє рішення тим, що «... в основу судових рішень, які є предметом оскарження, покладено, у тому числі, дані телефонних розмов Особа_2, одержані у результаті зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (т. 2. а. с. 156–160). Спростовуючи доводи апеляційної скарги захисника про непідтвердження санкціонування судом такого оперативно-технічного заходу, суд послався на лист Апеляційного суду Волинської області від 30 грудня 2014 року № 196-рсо про надання цим

¹ Йдеться про згадуване нами рішення у справі «Мирилашвілі проти Росії» від 11 грудня 2008 року.

судом дозволів на проведення негласних слідчих дій щодо Особа_2 на підставі ухвал № 50т від 14 січня 2014 року та № 783 т від 26 червня 2014 року. Однак, як слушно зазначає захисник у касаційній скарзі, названий лист містить інформацію про санкціонування лише аудіо-, відеоконтролю особи Особа_2 (т. 1. а. с. 105). Належні документи про надання дозволу на зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж до матеріалів кримінального провадження не долучені, стороні захисту не відкривалися та у судовому засіданні не досліджувалися. Таким чином, судом не перевірено дотримання правоохоронними органами законної процедури проведення вказаної негласної слідчої (розшукової) дії, що становило основний критерій допустимості її результатів як джерела доказів» [6].

Аналіз наведених прикладів судової практики переконливо демонструє, що і ЄСПЛ, і національні суди України різних інстанцій дотримуються єдиної позиції, відповідно до якої для перевірки допустимості доказової інформації, отриманої за результатами НСРД, суд повинен мати можливість ознайомитися із документами, якими надано дозвіл на зазначену слідчу дію. За умови відсутності у суду такої можливості, результати відповідної НСРД мають оцінюватися як недопустимі докази та не можуть бути використані при обґрунтуванні судового рішення.

При цьому викладені факти та зроблені на їх підставі висновки зобов'язують нас окремо розглянути, так би мовити, технічну сторону питання. Власне процедура засекречування та розсекречування будь-яких матеріальних носіїв інформації стосовно НСРД (постанов слідчого, прокурора про проведення НСРД, клопотань про дозвіл на проведення НСРД, ухвал слідчих суддів, протоколів за результатами проведення НСРД тощо) є єдиною та регламентується розділом 5 Інструкції і в цілому зводиться до такого алгоритму:

— засекречування матеріальних носіїв інформації здійснюється слідчим, прокурором, співробітником уповноваженого оперативного підрозділу, слідчим суддею шляхом надання на підставі Зводу відомостей, що становлять державну таємницю, відповідному документу грифа секретності;

— після завершення проведення НСРД грифи секретності матеріальних носіїв інформації щодо їх проведення підлягають розсекреченню на підставі рішення прокурора, який здійснює повноваження прокурора в конкретному кримінальному провадженні у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, з урахуванням обставин кримінального провадження та необхідності використання матеріалів НСРД як доказів. Таке рішення оформлюється постановою прокурора, який здійснює повноваження про-

курора в конкретному кримінальному провадженні у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, що погоджується керівником прокуратури;

— після отримання клопотання про необхідність скасування грифів секретності матеріальних носіїв інформації щодо проведення НСРД та відповідних документів керівником органу, де здійснювалося їх засекречування, створюється експертна комісія з питань таємниць, якій доручається підготовка рішень про скасування грифів секретності;

— експертна комісія створюється у складі не менше трьох осіб, зокрема фахівців, які мають відповідний рівень знань та досвід роботи у сфері охорони державної таємниці (залежно від органу: слідчий суддя, слідчий, прокурор у конкретному кримінальному провадженні, керівник слідчого чи оперативного підрозділу), працівники режимно-секретних підрозділів, які мають допуск до державної таємниці відповідної форми;

— скасування грифів секретності здійснюється працівниками режимно-секретного органу шляхом закреслення однією тонкою лінією попереднього грифа секретності та написання знизу або поруч позначки «Не таємно». Такі виправлення із зазначенням дати засвідчуються підписом начальника режимно-секретного органу або його заступника та скріплюються печаткою режимно-секретного органу.

Тож, на нашу думку, процедура зняття грифа секретності на сьогодні є чітко прописаною, хоча із незрозумілих причин на практиці застосовується виключно до матеріальних носіїв, які містять результати проведення НСРД, але не застосовується до документації, яка слугувала правовою підставою для здійснення НСРД. У частині розсекречення ухвал слідчого судді доречно лише додати, що у випадку надходження постанови прокурора про потребу в розсекреченні ухвали слідчого судді, якою надано дозвіл на проведення НСРД, до такої постанови мають додаватися два екземпляри ухвали, які були видані органам досудового розслідування. Це забезпечить одночасне зняття (в технічному розумінні) грифа секретності з усіх примірників ухвали слідчого судді (нагадаємо, що один із примірників залишається в апеляційному суді у відповідному наряді, а два видаються особі, яка звернулась із клопотанням). Разом із тим, зважаючи на абсолютно чітку позицію ЄСПЛ та тенденції, що намітились у підходах національних судів, на нашу думку, цілком обґрунтованою є пропозиція про необхідність переосмислення правозастосовної практики та застосування положень Інструкції (в частині розсекречення матеріалів НСРД), в тому числі й до відповідних ухвал слідчих суддів, якими надано дозвіл на проведення таких слідчих дій.

Список використаних джерел

1. Про затвердження Зводу відомостей, що становлять державну таємницю : наказ СБУ від 12 липня 2005 року № 440 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/go/z0902-05.
2. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні : наказ Генеральної прокуратури України, МВС, СБУ, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16 листопада 2012 року № 114/1042/516/1199/936/1687/5.
3. *Стефанів Н.* Окремі питання врахування практики Європейського Суду з прав людини при оцінці судом доказів, здобутих у результаті негласних слідчих дій / Н. Стефанів // Слово національної школи суддів України. – 2015. – № 1. – С. 103–108.
4. Ухвала Виноградівського районного суду Закарпатської області від 20 листопада 2015 року, судова справа № 299/2597/15-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53647503>.
5. Ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 9 квітня 2015 р., судова справа № 5-229км15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/43555459>.
6. Ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 26 листопада 2015 року, судова справа № 5-2150км15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53899878>.
7. The Case of *Klass and others v. Germany* (Application no. 5029/71) Judgment Strasbourg 6 September 1978 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57510>.
8. Справа «Волохи проти України» (заява № 23543/02) : рішення Європейського суду з прав людини від 2 листопада 2006 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_138.
9. The Case of *Mirilashvili v. Russia* (Application no. 6293/04) Judgment Strasbourg 11 December 2008 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-90099>.
10. Постанова Чугівського районного суду Полтавської області від 8 листопада 2011 року, справа № 1-87/11 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/19274466>.
11. Вирок Приморського районного суду м. Одеси від 14 травня 2015 року, судова справа № 522/7888/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/44174865>.
12. Вирок Глухівського міськрайонного суду Сумської області від 30 грудня 2015 року, судова справа № 576/1179/15-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/54809825>.

Полюхович О. І. До питання використання як доказів матеріалів, отриманих за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій (за матеріалами судової практики)

Анотація. Статтю присвячено розгляду проблемних практико-прикладних питань використання як доказового матеріалу результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Автором висувається теза, відповідно до якої точкою дотику судово-контрольної діяльності слідчого судді та функції правосуддя є питання дотримання прав і свобод людини під час збирання доказової інформації (що покладається на слідчого суддю) як запорука допустимості отриманих відомостей (що має першочергове значення для суду, який вирішує питання доведеності обвинувачення). Розвиваючи це теоретико-методологічне положення, зокрема в напрямі його екстраполяції на питання дослідження судом першої інстанції доказового матеріалу, отриманого під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, автор досліджує можливість (і необхідність) ознайомлення суду першої інстанції, який розглядає кримінальне провадження по суті, з ухвалою слідчого судді, якою було надано дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Ключові слова: слідчий суддя, правосуддя, негласні слідчі (розшукові) дії.

Полюхович О. И. К вопросу использования в качестве доказательств материалов, полученных по результатам проведения негласных следственных (розыскных) действий (по материалам судебной практики)

Аннотация. Статья посвящена рассмотрению проблемных практико-прикладных вопросов использования как доказательного материала результатов проведения негласных следственных (розыскных) действий. Автором выдвигается тезис, согласно которому точкой соприкосновения судебно-контрольной деятельности следственного судьи и функции правосудия является вопрос соблюдения прав и свобод человека при сборе доказательной информации (полагается на следственного судью) как залог допустимости полученных сведений (что имеет первостепенное значение для суда, который решает вопрос доказанности обвинения). Развивая указанное теоретико-методологическое положение, в частности в направлении его экстраполяции на вопросы исследования судом первой инстанции доказательного материала, полученного при проведении негласных следственных (розыскных) действий, автор исследует возможность (и необходимость) ознакомления суда первой инстанции, который рассматривает уголовное производство по сути, с постановлением следственного судьи, которым было предоставлено разрешение на проведение негласных следственных (розыскных) действий.

Ключевые слова: следственный судья, правосудие, негласные следственные (розыскные) действия.

Poliukhovych O. I. As for Issue of Using Materials Got under Results of Holding Covert Investigative (Detective) Actions as Evidence (According to Materials of Court Practice)

Summary. The article is devoted to problem practical and applicable issues of using the results of holding covert investigative (detective) actions as evidentiary material.

The author proposed a thesis, according to which the point of contact of the judicial and control activity of the investigative judge and function of justice is represented by the issue of observance of human rights and freedoms while gathering evidential information (imposed on the investigating judge) as the guarantee of admissibility of the got data (which has paramount importance for court, which solves the issue of charge proof). While developing this theoretical and methodological provision, particularly towards its extrapolation to the issue of judicial studying the first instance of evidential material got while holding covert investigative (detective) actions, the author studies the possibility (and necessity) of familiarization of the first instance court, which considers criminal proceedings per se, with order of investigative judge, according to which the permission to hold covert investigative (detective) actions was given.

Key words: investigative judge, justice, covert investigative (detective) actions.